

«Το ταξίδι της φωτιάς»
αναζητώντας την αυτογνωσία

Συνέντευξη της Σ. Βόικου στη Μαριάνθη Βάμβουρα

« Για μια ακόμη φορά εντυπωσιαζόμαστε από ένα καταπληκτικό βιβλίο της Σοφίας Βόικου. Φοβερά καλογραμμένο, σε συναρπάζει από την πρώτη σελίδα...»

« Μπράβο στη συγγραφέα για αυτό το καταπληκτικό βιβλίο, όπως άλλωστε ήταν και ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΗΜΑΔΙ. Μου άρεσε πολύ αυτό το μακρινό και αναλυτικό ταξίδι στο παρελθόν, στην εποχή του Μεσαίωνα και το τώρα. Ένα ταξίδι που οφείλω να ομολογήσω ότι μου άφησε τις καλύτερες αναμνήσεις και μάλιστα έμαθα και γεγονότα που δεν γνώριζα.»

<>

«Υπέροχο!!!!!! Μαγευτικό... με συνεπήρε! Το συνιστώ σε όλους ανεπιφύλακτα. Δεν πρέπει να λείπει από καμία βιβλιοθήκη!!!!!!!»

Τα παραπάνω σχόλια δίνουν μια γεύση της γνώμης των αναγνωστών για το καινούριο βιβλίο «Το ταξίδι της φωτιάς» της γνωστής συγγραφέα Σοφίας Βόικου, που έχει εκτιναχθεί πια στην κατηγορία των ευπώλητων όπως άλλωστε και το προηγούμενο βιβλίο της «Το κόκκινο σημάδι».

«ΓΑΛΛΙΑ 1506

Ο Μιχαήλ ακολούθησε γοργά τα βήματά της

«Ποιος άγιος άραγε να γιόρταζε κι είχαν τέτοιο πανηγύρι σ εκείνον τον τόπο; Οι φλόγες ήταν ψηλές και θα πρέπει να έψησαν δεκάδες ελάφια κι άλλα τόσα ζαρκάδια κι αντιλόπες ».

«Έκασαν τη μητέρα μου», απάντησε η Νηρηίς και συνέχισε να περπατά χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω.

ΣΗΜΕΡΑ

Η Νεφέλη, διακεκριμένη βοτανολόγος, δέχεται μian απρόσμενη επαγγελματική πρόταση τη στιγμή που η προσωπική της ζωή έχει γίνει στάχτη. Ο Νικολά Σαντέρ, ιστορικός και αρχαιολόγος, καλείται να φέρει στο φως ένα μεσαιωνικό χωριό, ενώ στην πραγματικότητα αποκαλύπτει κομμάτια του εαυτού του, που ακόμη και ο ίδιος αγνοούσε την ύπαρξή τους. Ένα παλιό χειρόγραφο για βότανα και ρίζες κι ένα φιαλίδιο μ ένα μυστηριώδες περιεχόμενο, θα τους φέρουν αντιμέτωπους μ ένα τρομερό μυστικό που χάνεται πίσω στο χρόνο, στη βόρεια Γαλλία του 1506.

«Ένα μυθιστόρημα γεμάτο περιπέτεια και πάθη, όπου μεσαιωνικοί θρύλοι και δοξασίες αναβιώνουν σήμερα μέσα από το επίπονο ταξίδι για την αναζήτηση της αυτογνωσίας, το ταξίδι της φωτιάς». Είναι τα λόγια με τα οποία οι Εκδόσεις «Ψυχογιός», απ όπου κυκλοφορεί το βιβλίο, επιλέγουν για μια πρώτη παρουσίασή του.

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα

Η Σοφία Βόικου γεννήθηκε το 1970 στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε γαλλική φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στο Πανεπιστήμιο Sophia Antipolis της Νίκειας, στη Γαλλία, στον τομέα της Επικοινωνίας και του Πολιτισμού των χωρών της Μεσογείου. Σπούδασε, επίσης, Ιστορία της Τέχνης στην Ecole du Louvre στη Γαλλία. Έχει διδάξει Θεωρία της Επικοινωνίας και Ιστορία της Τέχνης στην ιδιωτική εκπαίδευση, ενώ για χρόνια διατηρούσε μόνιμη στήλη για τα εικαστικά δρώμενα σε διάφορα πολιτιστικά περιοδικά της Θεσσαλονίκης. Έχει ασχοληθεί με τη μετάφραση βιβλίων και έχει γράψει δύο παραμύθια για παιδιά, ενώ από το 1997 δραστηριοποιείται επαγγελματικά στο χώρο της διαφήμισης και επικοινωνίας. Έχοντας περάσει από τη θέση της κειμενογράφου και καταλήγοντας διευθύντρια δημιουργικού, πολλές διαφημιστικές καμπάνιες φέρουν την υπογραφή της. Μιλάει αγγλικά, γαλλικά και ισπανικά. Ζει στη Θεσσαλονίκη, παντρεμένη με τον εικαστικό Σάκη Παπαγιάννη και έχουν δύο παιδιά.

Η απλότητα του χαρακτήρα, η κριτική σκέψη, ο διεισδυτικός στοχασμός, είναι κάποια από τα στοιχεία που συνθέτουν την προσωπικότητα της συγγραφέα και της δίνουν συναρπαστική διάσταση. Νέος άνθρωπος με σύγχρονη σκέψη.

Σ αυτά καταλήγω κατά την επικοινωνία μαζί της για την πρώτη αποκλειστική συνέντευξη στο

«Δημοκράτη», με αφορμή το βιβλίο της «Το ταξίδι της φωτιάς»:

Η συγγραφέας Σοφία Βόικου μιλά στο «Δ»

- Κυρία Βόικου, πριν από λίγες ημέρες κυκλοφόρησε το νέο σας βιβλίο «Το ταξίδι της φωτιάς». Ποιες είναι οι τρεις πρώτες φράσεις που σας έρχονται στο νου, αν σας ζητούσα να δώσετε το στίγμα του βιβλίου;

Παραμυθένιο, εσωτερικό, ανατρεπτικό.

- Τόσο το προηγούμενό σας βιβλίο που πολύ αγαπήθηκε από τους αναγνώστες «Το κόκκινο σημάδι», όσο και το καινούριο εμπεριέχουν τουλάχιστον στον τίτλο τους το κόκκινο χρώμα. Το πορφυρό, πότε σα σημάδι, πότε σα φωτιά. Υπάρχει συσχετισμός;

Δεν υπήρξε ηθελημένος συσχετισμός. Μόνο όταν είδα το εξώφυλλο του «Ταξιδιού της φωτιάς», αντιλήφθηκα πόσο έντονο ήταν το κόκκινο στοιχείο και σε αυτό το βιβλίο. Το κόκκινο σημειολογικά είναι το χρώμα του πάθους, του έρωτα, της οργής και της έντασης. Είναι ένα χρώμα προκλητικό, που επιζητά την εγρήγορση. Μου αρέσει η δράση στη ζωή και τα έντονα συναισθήματα που αυτή προκαλεί και μάλλον υποσυνείδητα το γεγονός αυτό αποτυπώνεται όχι μόνο στα βιβλία μου αλλά και στους τίτλους τους.

- Πώς επιλέξατε το θέμα του νέου σας μυθιστορήματος;

Αυτή είναι μια πολύ καλή ερώτηση που δυστυχώς δεν μπορώ να σας δώσω σαφή απάντηση. Η ιδέα ήρθε άξαφνα ένα καλοκαιρινό βράδυ στη Χαλκιδική. Έφυγα από το μέρος που βρισκόμουν κι έτρεξα στο σπίτι για να την αποτυπώσω στο χαρτί. Αν και σε ένα μεγάλο μέρος του, το βιβλίο φαίνεται παραμυθένιο, θεωρώ ότι πρόκειται για ένα βιβλίο με πολύ έντονα τα στοιχεία της εσωτερικής αναζήτησης. Ίσως να έφταιγε και μια μικρή κρίση ηλικίας που αντιμετώπιζα την εποχή που το έγραφα.

- Όταν ξεκινάτε να γράφετε το μυθιστόρημά σας έχετε κατά νου την κατάληξή του;

Ως ένα σημείο ναι. Υπάρχει ένα βασικό σχεδιάγραμμα πάνω στο οποίο κινούμαι. Στην πορεία της συγγραφής όμως, πολλές φορές οι ήρωες αυτονομούνται και κάνουν πράγματα τα οποία δεν τα είχα σκεφτεί από την αρχή, οπότε και ορισμένα σημεία του τέλους αναπόφευκτα αλλάζουν.

- Πόσο μετρά για σας η γνώμη των αναγνωστών για τα βιβλία σας;

Χμμμ! Με ενδιαφέρει η γνώμη τους πολύ, ωστόσο η διαδικασία της γραφής συνεχίζει να παραμένει μια μοναχική προσπάθεια. Την ώρα της συγγραφής, δεν σκέφτομαι τη γνώμη των άλλων, την ώρα που θα κυκλοφορήσει όμως το βιβλίο, θέλω να ξέρω αν κατάφερα να μεταφέρω κάποια από τα συναισθήματά μου και στους αναγνώστες.

- Τα συναισθήματά σας εναλλάσσονται, ωριμάζουν από την ώρα που θα αρχίσετε να γράφετε το βιβλίο σας μέχρι την ολοκλήρωσή του;

Ναι, συνέχεια. Πρόκειται για μια αέναη εναλλαγή συναισθημάτων που στο τέλος με αφήνει εντελώς εξαντλημένη ψυχικά και χρειάζομαι αρκετό χρόνο για να αποσυμπιεστώ συναισθηματικά. Όσο παράλογο κι αν ακούγεται, εμπλέκομαι συναισθηματικά με όλους τους ήρωες.

- Η έρευνα πόσο σημαντική είναι για σας προτού αναπτύξετε το θέμα σας;

Παίζει βασικότατο ρόλο στα βιβλία μου. Με ενδιαφέρει και η παραμικρή λεπτομέρεια και γι αυτό το λόγο, αφιερώνω πολύ χρόνο στην έρευνα. Με συναρπάζει όλη αυτή η διαδικασία του να «βυθίζομαι» σε αρχεία, έγγραφα και βιβλία και να ψάχνω. Ανακαλύπτω θησαυρούς που αγνοούσα την ύπαρξή τους και αυτό μου δίνει απίστευτη χαρά.

- Τώρα που το βιβλίο «έφυγε» από τα χέρια σας και φτάνει στα ράφια των βιβλιοπωλείων τι σκέψεις κάνετε;

Αισθάνομαι σαν μια μητέρα που «σπρώχνει» το παιδί της να φύγει από τη μητρική αγκαλιά γιατί αυτό έχει μεγαλώσει και πρέπει να ζήσει τη δική του ζωή. Από τη μια αισθάνομαι απίστευτη χαρά γιατί πλέον το βιβλίο έχει ολοκληρωθεί, από την άλλη με καταλαμβάνει μια απροσδιόριστη θλίψη ότι πλέον έχει τη δική του ζωή. Δεν το ελέγχω πλέον εγώ αλλά όλοι οι μελλοντικοί αναγνώστες. Και φυσικά υπάρχει πάντα μια αγωνία για το πώς θα τα καταφέρει στη ζωή του στα ράφια των βιβλιοπωλείων και την αποδοχή που θα έχει.

- Αν σας ζητούσα πέντε λέξεις, τις οποίες θέλετε να έχουν κατά νου όταν σας διαβάζουν οι αναγνώστες ποιες θα ήταν αυτές;

Εσωτερική δύναμη. Αισιοδοξία. Ψυχική ηρεμία. Ταξίδι στο όνειρο.

Ξέφυγα από τις πέντε λέξεις.

- Κλείνοντας, αφήστε παρακαλώ ένα μήνυμα στους αναγνώστες του «Δημοκράτη».

Τους εύχομαι να μην λυγίζουν από τις δυσκολίες της ζωής. Να μην το βάζουν κάτω. Να κυνηγάνε τα όνειρά τους, όσο «άπιαστα» κι αν φαίνονται και τότε όλα μπορούν να συμβούν!!!

Η συγγραφέας, ως μαστόρισσα του είδους προιδαίνει τον αναγνώστη στις πρώτες σελίδες υποδοχής παραθέτοντας ένα «γλωσσάρι» με το οποίο ερμηνεύει σύμβολα που εμπεριέχονται στο μυθιστόρημα. Του δίνει έτσι το εισιτήριο για «Το ταξίδι της φωτιάς».

Απλόχερα και δύο αποσπάσματα για το καλοτάξιδο του μυθιστορήματος.

«Εκείνη τη στιγμή, για πρώτη φορά, η Νηρηίς αντιλήφθηκε ότι δεν φορούσε το άσπρο σκουφάκι της. Πάνω στο τρέξιμό της, πρέπει να της είχε λυθεί και να της είχε πέσει σε κάποιο σημείο, χωρίς η ίδια να το καταλάβει. Τόση ώρα ο Μιχαήλ έβλεπε το χρώμα των μαλλιών της και δεν φοβήθηκε να το αγγίξει. Αντίθετα, τα χάιδεψε με θέρμη, δίχως στιγμή να το σκεφτεί ή να θορυβηθεί. Ή μήπως ήταν η φαντασία της; Ή μήπως μέσα στην παραζάλη του, δεν είχε δει το κόκκινο τους χρώμα;

«Αυτός είναι ο άντρας που θα δέσεις τη ζωή σου μαζί του», συμβούλευσε κρυφά τον εαυτό της.

«Ξεκινάμε Μιχαήλ, το ταξίδι που θα μας οδηγήσει στην ελευθερία ή στο θάνατο».
Ο Μιχαήλ ακολούθησε γοργά τα βήματα της Νηρηίδος. Μόνο μια στιγμή γύρισε το κεφάλι του κι αντίκρισε για μια τελευταία φορά τις φλόγες που εδώ και ώρα τρεμόπαιζαν και φάνταζαν να σβήνουν. Η απορία που τόση ώρα στεκόταν κρυμμένη μέσα στο μυαλό του, βρήκε το δρόμο προς το στόμα του. «Ποιος άγιος άραγε να γιόρταζε κι είχαν τέτοιο πανηγύρι σ εκείνον τον τόπο; Οι φλόγες ήταν ψηλές και πρέπει να ψησαν δεκάδες ελάφια κι άλλα τόσα ζαρκάδια κι αντιλόπες ».
«Έκαψαν τη μητέρα μου», απάντησε η Νηρηίς και συνέχισε να περπατά μπροστά χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει πίσω».

Αλλά και...

««Απεχθάνομαι αυτή τη στιγμή της ημέρας. Το μισώ αυτό το ύπουλο φως που κείται μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Μεταξύ γης και ουρανού. Μεταξύ ζωής και θανάτου. Η μέρα αργοπεθαίνει και προσπαθεί να γαντζωθεί με νύχια και δόντια. Αφού το ξέρει ότι η μάχη είναι άνιση, το τέλος προδιαγεγραμμένο, γιατί συνεχίζει ν αντιστέκεται; Από πού αντλεί όλη αυτή τη δύναμη; Πού βρίσκει το σθένος η ελπίδα της αθανασίας να αντιμάχεται τη σιγουριά του θανάτου;
Όχι. Δεν μπορώ να ζω σε μεσοβέζικες καταστάσεις. Η ύπαρξή μου αρνείται να βρίσκεται ανάμεσα σε δυο κόσμους: της μέρας και της νύχτας. Προτιμώ να κρύβομαι κι ας ξέρω ότι είναι μάταιο. Κλείνω τα μάτια, κατεβάζω τα παντζούρια ένα, όμως, είναι σίγουρο: δεν θέλω, δεν τολμώ ν αντικρύσω αυτό το ύπουλο φως, που αρνείται να δει την αλήθεια, που αρνείται ν αντιμετωπίσει την πραγματικότητα. Πόσο πιο εύκολα είναι τα πράγματα, πόσο πιο καθαρή η σκέψη όταν είναι μέρα ή νύχτα. Τότε ξέρεις, δεν βαδίζεις στο άγνωστο. Ξέρεις τον αντίπαλο Ο εχθρός δεν είναι άγνωστος Ενώ τώρα, ποιον πρέπει να πολεμήσω;; Τη μέρα ή τη νύχτα; Ή και τις δύο μαζί; Άραγε είναι η ώρα που ενώνουν τις δυνάμεις τους και αλίμονο σε αυτόν που θα τολμήσει να τα «βάλει» μαζί τους; Ή μήπως είναι η ώρα, που αποκαμωμένες και οι δύο από τον αναμεταξύ τους αέναο πόλεμο, μαζεύουν τις εναπομείνουσες δυνάμεις τους και προσπαθούν να γιατρέψουν τις πληγές τους και να ανασυνταχθούν;».
Ένα επίμονο κορνάρισμα από την απέναντι λωρίδα κυκλοφορίας, τον επανέφερε στην πραγματικότητα. Μια γρήγορη αντανάκλαστική κίνηση και γύρισε το τιμόνι από την αντίθετη πλευρά. Κρύες σταγόνα ιδρώτα κύλησαν στο μέτωπό του. Οι ηλίθιοι φιλοσοφικοί προβληματισμοί του, παραλίγο να του στοίχιζαν τη ζωή. Και φυσικά ποια ώρα της ημέρας; Εκείνη τη στιγμή που οι Γάλλοι αποκαλούν «cgeruscule», που η ίδια η γλώσσα παιδεύεται να την προφέρει. Λυκόφως, δειλινό, απόγιομα Πίσω από όλες αυτές τις ποιητικές λέξεις κρύβονταν όλο το σκοτεινό πρόσωπο της πλάσης».